

Kaos

Ett slags villervalla mittemellan tillvaro och fantasi, skymningsland och morgonstrålar, kärlek och hopplöshet har slagit sina klor i mig. Det är häftigt, farligt, förtvivlat och alldeles underbart på en gång. Jag har ingen aning om vad som kommer, vad som följer, vad som är logiskt eller ens förnuftigt.

I ärlighetens namn bryr jag mig inte. Låter mig föras som en lealös trasdocka fast tyst är jag verkligen inte, tvärtom. Jag skriker av ursinne och gråter av rörelse och mitt skratt som då och då och däremellan forsar fram är långt ifrån lågmält och elegant.

Jag väljer att kalla turbulensen skapandets kreativa förstadium. Det låter fint på det sättet och har nog en gnutta sanning i sig, också.

Strömningarna som susar i min själ kan liknas vid Svarta Hingstens framfart i Kentucky Derby*. Mitt hjärta har galopperat i fyrsprång genom häftiga drömmar och jag har vaknat i mittemellantillståndet.

Det kan vara pinsamt. Att vara mittemellan, alltså.

Att ha drömt om sådant som inte kan få finnas, att inte veta om maran är sann, att inte veta vem som sover tättintill. Att i det andra varandet ha råkat på ordentligt undanstuvad, hoppackad, avstängd, utesluten och begravd ångest kan leda till känslostormar lika stora som hela startfältet i derbyt. Att likväl ha drömt om det underbara, det kärleksfulla, livsbejakande är omstörtande. Livets lusta och djävulens horn, det iskallt nattsvarta och det varmgult rosaröda i en osalig mix utan ordning, reda och struktur.

Undra på att jag är virrig. Det är antagligen precis som det ska vara.

Kaoset nästlar sig in i alla rutiner och byket jag tvättar ändrar färg och form. Jag hör min kärlek säga saker som aldrig någonsin skulle kunna komma från hans mun och jag slår tillbaka med misströstanstvådet hela styrka. Sjuhundra två ponnyer släpps fria i mig och flocken galopperar rakt ut i havet, i Atlanten, jag är i Connemara och gungas milt, harmoniskt, båten är stark, den bär oss, ponnyerna gnäggjar och avskedsslänger med sina långa manar, de är vackra, de är kärleken, den otämjda.

Vi kramas men ger inte upp, inte efter allt det fruktansvärda, vi är otrygga och spänningen stiger i oss och det allra farligaste nuddar vid det innersta som en aning eller en varning men mittemellantillståndet dämpar och vi flyter på moln och mina kan vara romantiska eller åskgrå och min kärleks moln har en annan konsistens.

Det starka trycket går inte att kasta upp eller kasta ut.

Jag famlar och svamlar, försöker få tag på, klä i ord. Skriva. Det är det jag ska göra, ge efter, skapa men jag tappar bort det, får inte fatt i mina tankar och det är bra för tankarna är inte speciellt vettiga eller smarta eller

ens överhuvudtaget begripliga.

Dags för känsla, alltså. Och som jag känner! För och emot och hit och dit och uppochner men inte mina egna känslor, nej, inte alls, för de här känner jag ju inte igen.

Villervallan dansar ut med mig på den blänkande parketten. Stråkarna spelar mjuka toner och ovanför gnistrar stjärnhimlen. Doften är mystisk som i Tusen och en natt men jag har stannat i mittemellanet och är på ett tåg genom Nordeuropa och bultandet från hjulen går in i rytmen och snart simmar jag bland ponnyerna eller om det är molnen och känslan av hetta är konstig för jag fryser utanpå.

Jag skriker fasa och vill ha snällhet och ingenting går överhuvudtaget att kombinera.

Okej. Utmärkt. Mitt förskaparstadium är som det är. Jag kreerar annat i väntan på det riktiga. Jag lagar mat. I går blev det bouillabaisseinspirerad fisksoppa och tomat- och lökpaj. Inte så illa faktiskt, och jag använde färsk vitlök, basilika och dill och naturligtvis en rejäl hutt vittvin.

Idag är läget att annat. Kanske jag får ihop något gulblekt dallrigt av potatis och ägg, något spanskt, tortilla kanske. En rejäl dos chili gör susen, kanske jag får älska med en eldig toreador i natt. Eller sitta under korkeken och dofta på blommorna, precis som tjuren Ferdinand.

Nåja. Det är som det är. Mittemellanvillervallan gör ändå precis som den behagar och jag får hålla till godo med den saken. Det blir nog en berättelse så småningom, i form eller annan.

*Svarta Hingsten är en romanfigur från 1940-talet. Walter Farley skrev många böcker om den underbara hästen och hans avkommor och jag läste dem alla – utom den som inte hade översatts till svenska. Senare läste jag dem högt för mina barn.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mia Bergenheim med Poeter.se id #49063 innehar upphovsrätten